

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Zavrtálka a soudců JUDr. Ladislava Bognára a JUDr. Táni Šimečkové v právní věci žalobce **ALFA SYSTEM s.r.o.**, se sídlem Dobříč čp. 2, Jinočany, PSČ 252 25, IČ: 62581678, zastoupeného Mgr. Filipem Smějou, advokátem, Praha 2, Vinohradská 938/37, PSČ 120 00, proti žalovanému **GEOSAN GROUP a.s.**, se sídlem Kolín III, U Nemocnice 430, PSČ 280 02, IČ: 25671464, zastoupenému Mgr. Danielem Thelenem, advokátem, Praha 7-Holešovice, U průhonu 1516/32, PSČ 170 00, o zaplacení částky 171.841.127,- Kč s příslušenstvím a 1.000.000,- Kč s příslušenstvím, k odvolání žalovaného proti mezitímnímu rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25.10.2013, č.j. 5 Cm 52/2004 - 628,

t a k t o :

Mezitímní rozsudek krajského soudu se **potvrzuje**.

Odůvodnění:

Rozsudkem krajského soudu bylo rozhodnuto tak, že základ žalobního nároku na náhradu škody a zaplacení smluvní pokuty je opodstatněný. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolání, jímž se domáhal jeho změny tak, aby žaloba byla zamítnuta a odvolání odůvodnil tím, že řízení před soudem prvního stupně bylo zatíženo řadou zásadních vad. Soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav a na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním, když dospěl ke zjištění, že předchůdce žalovaného, společnost TCHAS, ve lhůtě do 4.3.2003 nepředložila žalobci návrh smlouvy o dílo, ačkoli z provedeného dokazování (zejména z výslechu svědka Ing. Jaroslava P.) vyplynul opak a uzavřel, že údajná škoda na majetku žalobce vznikla v důsledku porušení povinnosti společnosti TCHAS předložit ve lhůtě do 4.3.2003 návrh smlouvy o dílo, ačkoli z provedených písemných důkazů tento závěr vůbec neplyne, resp. z nich plyne opak. Nesprávně dospěl k závěru, že žalovaný je v řízení pasivně legitimován, ačkoli z provedeného dokazování vůbec nevyplynulo, že by údajný závazek společnosti TCHAS na žalovaného smlouvou o prodeji části podniku přešel. V odůvodnění napadeného rozsudku připouštěl, že sanaci bylo možné provést metodou termické desorpce, ačkoli z provedeného dokazování nic takového nevyplynulo. Nezabýval se otázkou možného omylu společnosti TCHAS při uzavírání smlouvy o smlouvě budoucí, ačkoli tato otázka byla jednou z rozhodujících pro posouzení platnosti smlouvy. Rozhodnutí krajského soudu pak také spočívá na nesprávném právním posouzení věci, když soud mimo jiné při posuzování pasivní legitimace žalovaného neaplikoval ust. § 487 obchodního zákoníku, u absolutní neplatnosti smlouvy o smlouvě budoucí neaplikoval ust. § 37 odst. 2 občanského zákoníku a u její relativní neplatnosti neaplikoval § 49a občanského zákoníku. Žalovaný má zato, že z listinných důkazů provedených před soudem prvního stupně jednoznačně plyne, že žalovaný v řízení není pasivně legitimován a je namístež žalobu zamítnout, aniž by se soud zabýval samotným meritem nároku žalobce.

Žalobce navrhl potvrzení rozsudku krajského soudu jako věcně správného s tím, že zejména úvodní část odvolání, která se týká procesních vad, má uvést soud v omyl, neboť se tu uvádí okolnosti, které nejsou pravdivé nebo důvodné. Krajský soud dostatečně zjistil skutkový stav věci, věc správně posoudil po právní stránce, vytýkané vady nenastaly a v žádném případě nejsou takového charakteru, aby mohly přivodit nesprávné rozhodnutí ve věci. Krajský soud dostatečně podrobně uvedl v odůvodnění rozsudku, z jakých důkazů vycházel, co zjistil, proč neprovedl další důkazy a jak provedené důkazy posoudil a jaké závěry z nich dovodil.

Vrchní soud přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Krajský soud učinil správná skutková zjištění, která vrchní soud přejímá a na která pro stručnost odkazuje a z nich také dovodil příslušné právní závěry, na které rovněž odvolací soud odkazuje. Správně především zjistil, že mezi žalobcem a právním předchůdcem žalovaného byla uzavřena platná smlouva

o smlouvě budoucí, že práva a povinnosti z této smlouvy přešly v důsledku prodeje části podniku předchůdce žalovaného na žalovaného, že došlo na straně žalované k porušení povinnosti vyplývající z této smlouvy, totiž uzavřít smlouvu o dílo a že nároky uplatněné touto žalobou jsou v příčinné souvislosti s porušením této smluvní povinnosti.

Pokud žalovaný namítal, že krajský soud hmotněprávně poučil žalobce, který pak na základě tohoto poučení navrhl záměnu účastníků na straně žalované, pak tato námitka není důvodná, neboť žalobce již podáním ze dne 23.10.2006 na č.l. 39 spisu navrhl, aby ve smyslu § 92 odst. 1 o.s.ř. soud připustil, aby do řízení přistoupil jako další účastník žalovaný. Učinil tak právě s poukazem na smlouvu o prodeji části podniku uzavřenou mezi předchůdcem žalovaného a žalovaným. U jednání krajského soudu pak krajský soud sdělil svůj předběžný názor, že uplatněný nárok přešel na základě smlouvy o prodeji části podniku na žalovaného a že předchůdce žalovaného již není v této věci pasivně legitimován. V této souvislosti pak poskytl nikoli hmotněprávní, ale procesněprávní poučení, že za situace, kdy není dosavadní žalobce pasivně legitimován a kdyby žalobce neučinil příslušný procesní úkon, byla by žaloba zamítnuta. Žalobce pak v reakci na toto poučení navrhl, aby ve smyslu § 107a o.s.ř. do řízení namísto dosavadního žalovaného, tedy společnosti TCHAS, vstoupil do řízení žalovaný. Důvodná není rovněž námitka, že krajský soud ztratil originál odvolání žalovaného proti usnesení krajského soudu o procesním nástupnictví ze dne 17.2.2009. Originál tohoto odvolání je přitom ve spise založen pod č.l. 244-256. Důvodná není rovněž námitka žalovaného, že krajský soud pochybil, pokud své rozhodnutí založil výhradně na výslechu Ing. Antonína S¹ jako účastníka řízení, když už předtím byl vyslechnut svědek navržený žalovaným Ing. Jaroslav P² jehož výpověď soud nezohlednil. Krajský soud přitom svůj rozsudek nezaložil na tom, že by se žalobci podařilo prokázat, že předchůdce žalovaného nesplnil povinnost vyplývající ze smlouvy o smlouvě budoucí, předložit žalobci smlouvu o dílo. Naopak vycházel z toho, že se žalovanému nepodařilo prokázat, že by k předložení smlouvy došlo. Z výpovědi svědka Ing. Antonína S¹ žádná konkrétní skutková zjištění neučinil a výpověď svědka Ing. Jaroslava P² hodnotil tak, že tvrzení žalovaného o předání smlouvy o dílo tato jeho výpověď nepotvrdila. Přitom závěr krajského soudu, že tato výpověď svědka tvrzení žalovaného nepotvrzuje, je správný s ohledem na vágnost jeho výpovědi, když pouze uvedl, že je „přesvědčen,“ že předložil „draft“ smlouvy o dílo, přičemž tento výraz je možno posuzovat nejen jako návrh smlouvy, ale i jako osnovu či koncept. Přitom dále uvedl, že si „myslí,“ že se tak stalo na jednání konaném v druhé polovině února 2003. Žalovaný přitom ani tento tvrzený návrh smlouvy soudu nepředložil a k důkazu nenavrhl. Také námitka, že krajský soud nerozhodl o připuštění změny žaloby, není pravdivá, když žalobce rozšířil žalobu nikoli podáním ze dne 24.10.2006, ale podáním ze dne 6.6.2005, o kterém rozhodl krajský soud usnesením ze dne 20.10.2006, č.j. 5 Cm 52/2004 – 36, kterým změnu žaloby připustil. Je sice pravdou, že krajský soud nepoučil žalovaného v souvislosti s tím, že svědecká výpověď Ing. Jaroslava P² neprokazuje tvrzení žalovaného o předložení návrhu smlouvy o dílo, že by měl navrhnout jiné důkazy v tomto směru, avšak, jak vyplývá z tvrzení žalovaného, jiný důkaz ani k dispozici neměl a ostatně

u odvolacího soudu uvedl, že navrhuje pouze provedení těch důkazů, které navrhl již před soudem prvního stupně a žádné další návrhy na doplnění dokazování nemá. Měl tedy možnost v odvolacím řízení doplnit návrh na doplnění dokazování, požádat odvolací soud, aby tyto další důkazy byly provedeny, avšak neučinil tak. Nejde tedy o vadu, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci s tím, že za odvolacího řízení nemohla být sjednána náprava ve smyslu ust. § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř., pro které by bylo nutno napadený rozsudek zrušit. Pokud žalovaný pak dále vytýkal krajskému soudu, že nerozhodl o jeho návrhu, aby bylo uloženo žalobci složit zálohu na náklady řízení, pak ohledně této námitky je možno uvést pouze to, že tato okolnost nemá na správnost napadeného rozsudku žádný vliv. Odvolací soud v této souvislosti uzavírá, že veškeré výše uvedené námitky procesního charakteru jsou nedůvodné nebo v některých případech dokonce nepravdivé, v rozporu se stavem spisu.

Pokud pak dále žalovaný namítal absenci příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti a vznikem škody proto, že k uzavření smlouvy o dílo nedošlo nikoli proto, že by snad předchůdce žalovaného návrh nový nepředložil ve sjednané lhůtě, nýbrž proto, že mezi oběma společnostmi ani následně za několik měsíců jednání nedošlo ke shodě ohledně obsahu smlouvy, pak ani tato námitka důvodná není. Žalovaný nepředložil žádný návrh takovéto smlouvy, aby bylo možno posoudit, do jaké míry odpovídá smlouvě o smlouvě budoucí a navíc z výpovědi svědka Ing. Jaroslava P. statutárního zástupce předchůdce žalovaného vyplývá, že u něj přetrvával zájem pouze v tom směru, aby se žalobce přece jen na likvidaci ekologické zátěže nějakou formou podílel, tedy v rozsahu neodpovídajícím smlouvě o smlouvě budoucí.

Žalovaný pak dále namítal absolutní neplatnost smlouvy o smlouvě budoucí spočívající v tom, že předmět plnění, objektivně posuzován, je fakticky neuskutečnitelný, neboť podle smlouvy o smlouvě budoucí měl žalobce provést pro předchůdce žalovaného asanaci areálu staré amalgámové elektrolýzy metodou termické desorpce, avšak po zahájení realizace asanace bylo zjištěno, že sanaci touto metodou nelze objektivně provést. I tato námitka není důvodná, neboť ve smlouvě o smlouvě budoucí není uvedeno, že by dílo mělo být provedeno metodou termické desorpce, ale způsobem, který vyplývá z hlavní smlouvy uzavřené mezi předchůdcem žalovaného a Fondem národního majetku jako investorem. Pokud došlo ke změně v této hlavní smlouvě, pak ta se nutně promítla také do smlouvy o smlouvě budoucí.

Žalovaný rovněž namítá relativní neplatnost této smlouvy o smlouvě budoucí s tím, že předchůdce žalovaného byl uveden žalobcem v omyl tím, že ve čl. IV. odst. 4 smlouvy o smlouvě budoucí prohlásil, že splňuje všechny odborné, technické a právní předpoklady nezbytné pro řádné provedení díla dle budoucí smlouvy o dílo a je schopen dílo za podmínek stanovených v budoucí smlouvě provést. Ve skutečnosti však nebyl nositelem certifikátu ENS dle ISO 14001, neměl souhlas k nakládání s nebezpečnými odpady a nedisponoval technologií pro termickou desorpci s odpovídajícími technickými parametry. Tento omyl byl přitom pro předchůdce žalovaného rozhodující, neboť v opačném případě by tuto smlouvu se

žalobcem nikdy neuzavřel. Ani tuto námitku však odvolací soud nepovažuje za důvodnou. Nikde ve smlouvě o smlouvě budoucí není uvedeno, že by žalobce měl provést celé dílo vlastními silami, naopak tato smlouva v ust. IV. odst. 7 předpokládá, že žalobce bude práce provádět i subdodavatelsky s tím, že je povinen je nejdříve nabídnout k realizaci předchůdci žalovaného a dalším firmám zde uvedeným. Z toho vyplývá, že práce, které by v případě, že by je sám provádět nemohl, mohl zadat subdodavatelsky jiným firmám, takže u předchůdce žalovaného nešlo o skutečnost, která by byla rozhodující ve smyslu ust. § 49a občanského zákoníku.

Konečně pak žalovaný namítal především nedostatek pasivní legitimace na straně žalovaného s tím, že závazek jeho předchůdce smlouvou o prodeji části podniku na něho nepřešel. V této souvislosti především argumentoval tím, že prodaná část podniku jeho předchůdce ve svém účetnictví žádný takový závazek neměla a že i sama smlouva o prodeji části podniku žádný takový závazek neobsahuje. I tuto námitku však odvolací soud posoudil jako nedůvodnou. Uzavřením smlouvy o prodeji části podniku vlastně žalovaný „koupil“ od svého předchůdce předmětnou zakázku Fondu národního majetku v řádu stamilionů korun a v souvislosti s touto smlouvou o prodeji části podniku na něj z jeho předchůdce přešla povinnost předložit žalobci smlouvu o dílo, která do té doby ani nezanikla, když předchůdce žalovaného neměl důvod pro odstoupení od smlouvy o smlouvě budoucí z důvodu tam uvedeného, jak to vyplývá z posouzení odvolací námitky, o kterou se opírá, dle důvodů shora uvedených. Po prodeji části podniku předchůdce žalovaného ani již návrh smlouvy o dílo předložit žalobci nemohl. To mohl učinit od této doby již jen žalovaný. Žalovanému přitom nic nebránilo, aby, byť se zpožděním, tuto povinnost splnil. Jestliže tak žalovaný neučinil, porušil povinnost ze závazkového vztahu a je povinen nahradit škodu tím způsobenou ve smyslu ust. § 373 obchodního zákoníku.

Z těchto důvodů byl proto rozsudek krajského soudu jako ve výroku věcně správný ve smyslu ust. § 219 o.s.ř. potvrzen.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **j e** dovolání přípustné do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, **pouze pokud** na základě podaného dovolání dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 237 a § 239 o.s.ř.).

V Olomouci dne 19. listopadu 2014

Za správnost vyhotovení:
Jana Sedláčková

JUDr. Jan Zavrtálek v.r.
předseda senátu

Jana

Sedláčková

Digitálně podepsal Jana Sedláčková
DN: c=CZ, o=ČR - Vrchní soud v
Olomouci [IČ 64124533], ou=správa
soudu, ou=252, cn=Jana
Sedláčková,
serialNumber=P134915,
title=zapisovatelka
Datum: 2015.01.19 13:34:33 +01'00'